
Приказка.

На земята нѣма хора, а има само единъ човѣкъ и името му е Адамъ.

Той живѣе въ прекрасна градина, кждето е вѣчно лѣто. Клонитѣ на дърветата се навеждатъ и плодoветѣ имъ падатъ сами въ ржцетѣ му. Голѣми цвѣтя разтварятъ грамаднитѣ си чашки и го молятъ да ги цѣлува. Птички пѣятъ въ всѣки клонъ и услаждатъ съ пѣснитѣ си душата му. Зелени губери отъ свежа трева мамятъ стѣпкитѣ му и бистри водопади разхлаждатъ сгорѣщеното му тѣло.

Той не е нито жаденъ, нито гладенъ. Не познава зимата, нито тжжната есенъ, когато капятъ жълтитѣ листа.

И все пакъ той е тъженъ.

„Ти ми даде всичко, но душата ми е тжжна, о Господи!“

Чу Господъ молбата му и когато заспа дълбоко, отъ неговото ребро сътвори Ева — първата жена.

Като цвѣтъ, който се разцвѣтява отъ капкитѣ роса, като изсъхнала земя оросена отъ изобиленъ дъждъ, така се развесели Адамъ.